

Vodovnik-Siegenfeld.

(Spisal dr. Anton Medved.)

Slučajno sem prišel leta 1895. v narodno šolo v prelepem Mozirju. V skromni, a kaj lično urejeni šolski knjižnici sem zagledal debel zvezek. Vzel sem ga v roke, radoveden, kaj-li je v njem. Na naslovnem listu sem čital v kamenopisu besede: „Gedichte des Carl Siegenfeld“ (Pesmi Karola Siegenfelda). Tega imena dotlej še nisem slišal. Bilo mi je povsem neznano. Z velikim zanimanjem sem odprl in prelistaval celi zvezek. Nemške pesmi so bile v njem. Bral sem prvo. Domovini je bila posvečena:

An die Heimat.

(Ostern 1857.)

Sei mir gegrüsst mit
Jubelschall,
Du schönes Steirerland!
Sei mir gegrüsst viel
tausendmal,
Mein theures Vaterland!
Und du, mein Jugend-
paradies,
Du reizend Sanngebiet,
Du sei vor allem mir
gegrüsst,
Dir, Heimat! tönt mein
Lied! . . .

To je pesnik! Ko sem prebral celo pesem, dejal sem s polnim prepričanjem: Res, čista poezija!

A našel sem še lepše pesmi. Takoj druga: „Svidenje“ mi je tako ugajala, da sem menil — nemškega klasika imam v rokah.

Da, to je pesnik! Iz vsake vrste veje pristen pesniški duh; plemenite misli in zdravi nazori se zrcalijo v divnih umotvorih.

Le jedni moji želji niso ustrezale: da niso bile slovenske! Kako lepše bi še donele v ljubljeno materinščini! . . .

A kdo je bil ta pesnik? Zvedel sem, da je bil Slovenec, rodom Vodovnik, otrok preprostih slovenskih starišev. Bil je navdušen sin zelenih gorá, ki obdajejo kakor kraljevski venec zalo savinjsko dolino.

Takoj drugi dan sem se napotil s prijaznim g. nadučiteljem Fr. Praprotnikom tje gori v planine proti Šmihelu, kjer je Vodovniku tekla zibelka. Njegovo domovino sem hotel videti.

Od Šmihela na zahodno stran se razprostira po strmih, a zaradi krasnega razgleda slovečih hribih raztrošena občina sv. Radegunde. Tukaj v borni hišici števil. 38 je bil Vodovnik rojen dne 12. malega travna l. 1824. Še isti dan ga je v Šmihelu na ime Florijan, krstil belovodski župnijski upravitelj Ignacij Hudovernik. Kmalu po dečkovem rojstvu je oče prodal svoje posestvo pri sv. Radegundi ter

kupil malo kočico tik Libije, kamor se je s svojo družino preselil. Pri „Keburu“ se je imenoval novi dom. Imetja ni bilo. Oče je bil kolar; s svojim obrtom, s trudom svojih rok je preživel mnogobrojno družino. A zlata zadovoljnost, ki tudi uboštvo preminja v neprecenljivo bogastvo, vladala je v poštenu, krščanski hiši Vodovnikovi.

Tu so cvetla Florijanu vesela leta sladke mladosti. Kako lepa so bila, kažejo ganljive pesmi, s katerimi je pozneje proslavljal svojo mladost, dom, gore.

Mein Vaterhaus vergess'
ich nicht,
Ich nenn' es, bis mein
Auge bricht,
Mein Jugendparadies . . .
Mir schien das Häuschen,
arm und klein,
Ein prunkender Palast
zu sein —

Ich war ein Fürst darin!

Ker je deček kazal izredno nadarjenost, pri skrbel mu je oče primeren pouk; pošiljal ga je v Mozirje v šolo. Skoro dve uri daleč je moral brzonogi Florijan vsak dan od desetega do štirinajstega leta hiteti doli v Mozirje. A muka njegova ni bila zaman. V plačilo so ji bili odlični uspehi. Bil je ljubljenec vrlega učitelja Lanjšiča in zgovornega kapelana Jurija Regula. Mozirska šola še hrani „Častno knjigo“, v katero so bili zapisani zaradi lepega vedenja in izvrstnega napredka v verozakonu in v drugih predmetih najmarljivejši učenci. Takoj prvo leto je bil Vodovnik med njimi. L. 1834. so bili namreč ti-le vredni laskave odlike, da se njih imena za vselej blesté v častni knjigi:

Vodovnik-Siegenfeld.